

opusdei.org

Любити свободу

В книзі «Розмови з монсеньйором Ескрива де Балаґер» опубліковані деякі інтерв'ю Засновника Opus Dei, здійснені журналістами із різних країн світу. Нижче приводимо одне із заданих питань і відповідь на нього.

01.11.2016

«Що є характерним для духовної освіти членів Opus Dei? Яким чином виключається будь-яка тимчасовість у

мотивації належати до Opus Dei?

Будь-яка зацікавленість, що не є суто духовною, однозначно виключається, тому що Справа *просить багато*: жертви, самозречення, безкорисливості, праці без відпочинку в служінні душам, – *і не дає нічого*. Маю на увазі, що не дає нічого стосовно тимчасових інтересів; але в духовному житті дає багато: забезпечує засобами, аби боротися та перемагати в аскетичній боротьбі, спрямовує шляхами молитви, вчить спілкуватися з Ісусом як із братом, допомагає бачити Бога в усіх обставинах життя, відчувати себе сином Божим, а отже, зобов'язаним поширювати Його доктрину.

Людина, котра не розвивається для шляху внутрішнього життя й допоки не зрозуміє, що насправді

варто віддати всього себе,
довірити власне життя для
служіння Господу, – не зможе
тривати в Opus Dei, тому що
святість не є етикеткою, а є
справжньою глибинною вимогою.

З іншого боку, Opus Dei не
причетна до жодної діяльності,
яка мала би політичні, економічні
чи ідеологічні цілі, – до жодної
тимчасової діяльності. Єдиною її
діяльністю є надприродна
формація її членів та апостольські
справи, іншими словами, –
постійне духовне піклування про
кожного з її членів та суто
апостольські справи, що мають
характер допомоги, благодійний,
освітній характер тощо.

Членів Opus Dei об'єднує лише те,
що всі вони йдуть чітко
визначеним шляхом святості та
співпрацюють у конкретних
апостольських починаннях. Їхні

взаємні зобов'язання виключають
будь-який вид земної
зацікавленості з тієї лише
причини, що в цьому аспекті всі
вірні Opus Dei є вільними, і саме
тому кожен прямує власним
шляхом, керуючись різними
цілями та інтересами, які
подекуди є протилежними.

Отже, винятковою божественною
метою Справи, її духу є дух
свободи, любов до особистої
свободи всіх людей. І оскільки ця
любов до свободи є щирою, а не
лише теоретичним
формулюванням, ми любимо
наслідки, які випливають із цієї
свободи: тобто *плюралізм*. В Opus
Dei ми любимо і захоплюємося
плюралізмом, а не лише
ставимося до нього толерантно, і
ні в якому разі він не є
перешкодою. Коли я бачу членів
Справи з таким розмаїттям ідей, зі
стількома різними типами

поведінок – щодо питань політичних, економічних, соціальних або мистецьких тощо – це радує мене, адже є знаком того, що все робиться перед лицем Бога, як і належить.

Духовна єдність є сумісною з розмаїттям тимчасових речей, якщо не панує фанатизм та нетолерантність і коли живемо передусім вірою і знаємо, що ми пов'язані не лише завдяки симпатіям чи інтересам, але дією того самого Духа, який роблячи нас братами Христа, провадить нас до Бога Отця.

Справжній християнин ніколи не вважатиме, що єдність віри, вірність Ученню і Традиції Церкви, бажання донести до інших спасительну новину Христа суперечить розмаїттю поглядів стосовно тих речей, які Бог, як зазвичай кажуть, залишив на

вільний розсуд людей. Понад те, він є цілком свідомий того, що ця різноманітність форм є частиною божественного плану, є бажаною Богом, який розподіляє свої дари і своє світло, як хоче. Християнин повинен любити інших, і саме тому, має поважати позиції, протилежні щодо його власних, і жити в повноті братерської любові з тими, хто думає інакше.

Саме завдяки тому, що члени Справи сформовані в цьому дусі, неможливим є, щоб хто-небудь хотів скористатися фактом приналежності до Opus Dei задля утвердження власних переваг або ж намагався нав'язати іншим своє політичне чи культурне бачення речей: адже інші цього б не потерпіли, що призвело б до змін у поведінці цієї людини, або ж змусило б її полишити Справу. Це є один із пунктів, яким в Opus Dei ніхто не зміг би дозволити собі

коли-небудь ані найменшим чином знехтувати, тому що має захищати не тільки власну свободу, але й надприродню сутність Справи, до якої належить. Тому я вважаю, що свобода й особиста відповідальність є найкращою гарантією збереження надприродньої мети Справи Божої»[1]

[1] (Conversaciones con Monseñor Escrivá de Balaguer / Ed. Rialp. – Madrid, 1987. – N. 67).
